

телските войски, падахъ въ нашето разположение. Поискахъ да испратя адютанта си, портопей юнкеръ Тодоровъ, да съобщи за погрѣшното дѣйствие на нашата артилерия, обаче коньтъ му бѣ запрѣлъ и до толкова отпадналъ, щото едва се движеше празенъ. Впрочемъ, нашитѣ артилеристи, види се, бѣхъ забѣлѣжили погрѣшката си и гранатитѣ имъ почнахъ да ни прѣхвърлятъ, обаче, безъ още да нанасятъ особена врѣда на неприятеля. Въ 12 часа, когато дружината бѣ още доста далечъ отъ главната неприятелска позиция — Кель-ташъ и когато нашитѣ стрѣлци изгонихъ сърбитѣ отъ единъ прѣденъ ложементъ, когото и заехъ, рани се тежко командущия 7-а рота подпоручикъ Николовъ Маньо, съ което дружината се лиши отъ единъ отъ най-добритѣ ротни командири. Ротата останя подъ командата на фелдфебеля Димитръ Керачовъ.

Бѣхъ слѣзналъ отъ коня и за прѣвъ пътъ подиръ Колоница и Брѣзникъ прилегнахъ задъ едни трънѣе, които не можихъ да ме защитятъ отъ безпреривно свистящитѣ около ми крошуми; досрамъ ме отъ себѣ си, а сжщеврѣменно и страхъ почувствувахъ, зарадъ това станяхъ, приближихъ се до лѣжащия на близо взводъ отъ 6-а рота, успокоихъ се щомъ се видѣхъ на открито. Право прѣдъ менъ на 5 крачки падна една граната въ срѣдъ лежащия взводъ, ступи при самата казенна частъ пушката на единъ войникъ и се зарови въ мегката почва. Войника се справи спокойно, повърна се къмъ менъ, приближи се двѣ крачки, взе подъ козерогъ, държейки ступената пушка въ лѣвата си ржка, и каза:

— „Господинъ поручикъ, гранатата ми ступи пушката, какво да правя сега?“